Tajný sňatek.

Román od Waltera Scotta

Oddělení druhé.

(Pokračování.)

KAPITOLA XIX.

Úmysl, s kterým byl Leicester právě mluvil, když jej královna přerušila, zůstal mu na rtech, jak by jej tam bylo dílo Michel Angela aneb Chantreye vyrylo; stál nepohnutě, naslouchaje slovům lékařovým.

"Vaše Veličenstvo," vykládal dvorní lékař, "lady Varneyová jest velmi svévolná a nechtěla se mi ze svým slavným svědkům, pravda nezaručitelně, že svou věc u Vašeho Veličenstva brzy sama vyřídí, a že ji není třeba na otázky podřízených osob odpovídati."

"Bůh Nás ráčil chrániti," pravila královna; "snášely jsme dost již nedorozuměním s výtržnostmi, které, jak se zdá, každého se zhola zhoršujícím lady objeví, v patách jí následují. Nuže se vám též tak, mylordě?" pokračovala, obrátiv se k Leicestrovi s něžným pohledem, v němž zrcadlila se lítost nad ranním přemrštěním. Leicester se sklonil k hluboké pokloně. Avšak přes všecko činil nebyl s to souhlas svůj s míněním královniným slovy vyjádřiti.

"Vy jste motivům, mylordě," pravila Alžběta, "avšak My nalezneme ještě příležitosti, abychom vás potrestaly. Vraťmeť se ale ještě k té výtržnici, k lady Varneyové — jaká jste učinil pozorování o jejím zdraví, doktore?"

"Jest svévolná, nejmilostivější paní, jak jsem byl již pravil," odvětil Master, "a spečuje se na mé otázky odpovídati, jakoť i mé lékařské rady přijímati. Zdá se mi, že jest podjatá blouzněním, jež bych raději nazval hypochondrií nob phrenes, a myslím, že v domě choť jejího nejlépe o ni postáráno bude, jelikož zdejší hlučné radovánky slabý mozek její rozdílují a blouznivými vidinami napíňují. Činí narážky, jako by byla jakousi přestrojenou vznešenou dámou — hraběnkou anebo dokonce snad kněžnou — a co všecko pomatenost takovým lidem vnuknouti!"

"Tedy jen spěšte s ní odtud," pravila královna. "Nechť se Varney postará, aby se s ní jak náleží šetrně zacházelo; ale jen pospěšte, aby již byla odtud, neboť nepochybuji, že se bude domýšleti, že jest sama velitelkou tohoto hradu. Věčná škoda té krásné postavy, že jest na mysli pomatena. Co vy o tom soudíte, mylordě?"

"Věčná škoda," pravil hrabě, jako by úlohu opakoval.

"Ale možná," vece Alžběta, "že s Naší chválou o její kráse nesouhlasíte, a vskutku znala jsem muže, kterým se lépe líbila statná postava jako Juno, než něžná, nyjící bytost, která hlavinku jak zlámaná lilie věsí. Ano, muži jsou ukrutalci, mylordě; jim jest milejší vítězství po tuhém odporu, než vítězství bez boje; a proto také milují jako statečtí bojovníci ony ženy více, jež s nimi v zápas odvážiti se mohou. Souhlasím s vámi, hraběnko Rutlandová, že kdyby dostal mylord Deicester takovou voskovou figurku za choť, že by jí ještě před uplynutím libánků smrt přál."

"Při těchto slovech pobledla tak významně na Leicestra, že, jakkoliv se srdce jeho proti ohavné falši vzpouzelo, přece se tak dalece přemohl, že utlumeným hlasem pravil: "Leicestrova láska jest pokornější a skromnější, než Vaše Veličenstvo předpokládá, jelikož se obrací tam, kde nesmí nikdy rozkazovati, nýbrž vždy jen poslušna býti."

Královnu polil temný rumenec a přikázala lordovi, aby mlčel: ale pohlédla na něho tak, jako by si přála, aby příkazu jejího neuposlechl. Avšak v tomtéž okamžiku zavznělo hlaholu trub a kotlů s vysokého pavlánu, jenž nad síní umístěn byl, oznamuje průvod maškar, a tak byl Leicester ze své hrozného postavení, do něhož svou obojetností zabředl, konečně vysvobozen.

Vcházející maškary byly ve čtyry skupeniny rozděleny, jež po krátkých přestávkách za sebou následovaly. Každá záležela ze šesti hlavních osob a z tolikéž pochodníků, a představovala národy, které v rozličných dobách Anglii obývaly.

Nejstarší obyvatelé Britanie zahájili průvod dvěma starými Druidy, kteří nesouce ratolesti jmelí, šedé vlasy dubovými věnci ozdobeny měli. Jim následovali dva převrácí v bílém vlajícím roucho s lyrami v rukou, jejichž strun se chvilkami dotýkali, zpívajíce několik slov jakési starodávné hymny k ctěné Bákově, anebo Thórově.

Největší a nejsilnější mladí dvanáct představovali prachyvatele Britanie; měli dlouhé vlasy a vousy, oděni jsouce v kože vlčí a medvědí; jejich nohy a ruce nahé natřeny byly v tělo přilnající hodvábí modré barvy, na němž vyobrazená byla všelijaká znamení nebeská, jakož i podoby zvířat a jiných pozemských tvorů, což jim dodávalo třídu vzezření nejstarších, pouze malovaných pravců Britanie, jichž svoboda poprvé Římany obmezena byla.

Synové Říma objevili se nyní co rozličného stáří osoby a hotlivé výbojníci. I to pohlavstvo dobře napodobili vysoké chocholy na helmách a válečné oděsí slavného toho národu, neboť ozbrojení lehkým ale silným štítem a krátkým, dvojsečně broušeným mečem, stali se vtělí skoro celého světa. V předu nesli dva praporečníci římské orly, odříkávajíce hymnu k Marsovi; za nimi obírali se klusmělí bojovníci krížem krokem, jako by měli s úmyslu celý svět si podmaniti.

Třetí skupení představovalo Sasíky v krátké, nedvětší kůže oděné, které si byli z germanských pralesů s sebou přinesli; v rukou nesli hrozné válečné sekery, které mezi prachyvately Britanie takových spoust nadělaly. V čele jich kráčeli dva Skaldové, opěvujíce Odinovu slávu.

Průvod uzavírali rytířští Normané v leskłém brnění a s ocelovými helmami s vešker ým oděním rytířským, jenoc dvěma pěvci vedení, jež o pláších, dívkách a milostných dobrodružstvích pálí. Tyto čtyry skupeniny vstupovali v největším pořádku do rozsáhlé dvorany a sice v malých přestávkách po sobě, aby diváci svou zvědavost ukojiti a každou skupeninu zvlášť si prohlednouti mohli.

Když byli všichni pohromadě, utvořili kolo a seřadili se, majíce pochodníky za sebou, po stranách síně a sice tak, že stáli Římané naproti Britům, Sasíci naproti Normanům, a zdálo se, jako by se jedni druhým diviti a posléze obapolně vyzývavými zraky se měřili. Za hlučné válečné hudby, zaznívající z galerie, tasily maškary své meče a postupovaly odměřeným krokem jakéhosi válečného tance proti sobě, a setkávajíce se v tanci meče o štíty odrážely aneb jimi břinčely.

Byla to zajímavá podívaná, jak rozličné ty skupeniny na oko zcela nepravidelně se pohybujíce pořádek zachovávaly, jak se zatáčely a roztáčely, a opět na svá místa se stavěly, řídíce se při tom hudbou.

V těchto symbolických tancích byl zobrazen někdejší boj národů poloostrova Velké Britanie za starého věku. Konečně po četných propletaných zatáčkách, jež dívkám zvláštní potěšení působily, zaznělo ryk trouby, jako by vyzývalo k útoku aneb ohlašovalo dobyté vítězství. Maškary ustaly okamžitě v zápasu a shromáždily se u svých vůdců, očekávajíce s týmž napnutím jako diváci, co se díti bude.

V tom rozlétly se dvéře a jimi přihnal se pekla zplozenec Merlin, oděný ve zvláštní tajupiný, jeho původu i moci čarovné přiměřený háv. Kolem něho těkalo neb poskakovalo množství podivných postav, které představovaly služebné duchy, čekající na jeho rozkazy. Tato scena poutala tak služebnictvo a ostatní osoby nižší třídy, že zapomenuvše zcela na přítomnost královninu, až ku předu se tlačily.

Spatřiv lord Leicester, že úřadníci u dveří nejsou více s to, návalu tlačícího se lidu zmoci, a obávaje se, aby se nestala výtržnost u přítomnosti královniné, vstal a chtěl pořádek zjednati. Avšak Alžběta ho prosila, aby lidu nebylo bráněno divadlem tím se pobaviti.

Leicester vzdálil se tedy jako by chtěl přání královniné vyhověti, zatím ale bylo mu to milou příležitostí, že mohl být několik okamžiků o samotě, a že mohl ducha svého z hrozného úřadu vyprostit, v čemž mu bylo se stavěti veselým a úslužným, any zatím duši jeho trudné vášně hanby, zlosti, předtůzek a pomsty rozrývaly.

Pokynuv lidu, aby se choval tiše, zahalil se do pláště a místo aby se ihned vrátil k Jejímu Veličenstvu, vmísil se mezi lid a stal se takto nepozorovaným divákem.

Když se byl Merlin uprostřed síně zastavil, shromáždil pokynutím čarovného žezla vůkol sebe válečných houfů kolem sebe, oznamuje jim vázanou řeč, že na ostrově Velké Britanie vládne nyní panenská královna, která musejí hoblovati a ji šáleti, aby rozhodla o rozličných právech, jak si každý kmen této ctihodné okrouhlosti zasloužil o vynájití tuzemce, šťastné to pohlaví této andělské knížny.

Poslušni toho výroku, počali všichni představové jednotlivých národů s průvodu před královnu Alžběta předstupovati a každý dle způsobu lidu svého klnáti se před ní v řeči nejhlubší, kterou ona s touží něžnou přivětivostí opětovala, jíž se chování její od příjezdu do Kenilworthu stále vyznamenávalo.

Zástupové obětovali vyklábali pak — každý ve jménu své čety — dávody, jimiž se snažil každý předností a ctnostmi svého kmene před druhými obhájiti. Když pak se byli všichni po řadě vystřídali, dala jim Alžběta milostivou odpověď, že dle jejího zdání nemá pro žádný z onoch slavných zkoušek rozhodnou záminku před druhým a vpřed nynějších Angličanů; naopak myslí, že všichni rozpolek jsou hodni býti jmenováni za přispívatelé k celkovému vývoji jejich povahy. "Dle náhledu mého," pravila, "sdělil Angličan od Britce chrabrého, neskrocedného ducha svobody — od Římana výbornou známost v čase války a lásku k umění a vzdělání v době míru — od Sasíků moudré a spravedlivé zákony — a od rytířského Normana pak lásku ke cti a dvornosti a šlechetnou snahu k oslavě."

Na to odvětil Merlin bez prodlení, "že vskutku tolik vybraných předností spojiti se muselo, aby Angličan důstojně stal se vzorem národa, jenž hoden byl takového štěstí, jakéhož se Anglii vládou Alžbětinou dostalo."

Po výroku tom zaznělo hlaholu trub a kotlů, a skupeniny maškar s Merlinem v čele odebíraly se z přeplněné síně. Tu pojednou uctil Leicester, který, jak jsme byli dříve již podotkli, mezi davem lidstva u vchodu se postavil, že ho někdo zatáhl za pláště, šeptaje mu do ucha: "Přál bych si s vámi nějakou chvíli mezi čtyřma očima mluviti!"

KAPITOLA XX.

"Přál bych si s vámi nějakou chvíli mezi čtyřma očima mluviti!" — Jak prostá to slova, a přece lorda Leicestra nemálo rozčilila, neboť vášně jeho byly tak rozpoutány, že je nejmenší událost rozechvěla; i obrátil se rychle, aby spatřil osobu, která jej oslovila. Nenalezl na ní nic nápadného. Černý, hedvábný kabátec, krátký pláštík a černá škrabošku na tváři — toť nepochybně nějaký účastník průvodu Merlinova, ačkoliv není tak nápadně neb přemrštěně oblečen, jako ostatní směsice družiny jeho.

"Kdo jste a čeho si ode mne žádáte?" tázal se Leicester, prozradiv dosti nejistým hlasem rozechvěnou mysl svou.

"Nežádám nic špatného, mylordě," odvětil přestrojený, "nýbrž jen co dobrého a čestného jest; chcete-li můj úmysl poznati, musím s vámi v soukromí mluviti."

"Nemluvím se žádným bezejmenným cizincem," odvětil Leicester, jejž žádost cizincova, ačkoli nevěděl vlastně proč, bázní naplňovala, "a ti, kteří mne znají, musejí si vhodnější dobu k soukromé rozmluvě voliti."

Byl by odkvapil, kdyby ho byl zakuklenec nezadržel.

"Ti, již k Vaší Urozenosti mluví o věcech, vaší cti se týkajících, mají obzvláštní právo nad časem vaším, neboť byť bylo zaměstnání vaše jakékoli, musíte je odložiti!"

"Mé cti? kdo se opovažuje mojí cti se dotýkati?" tázal se Leicester prudce.

"Vaše vlastní chování může podati důvody k obvinění ji, mylordě, a to jest vlastně věc, o které jsem si přál s vámi promluviti."

"Jste nestydatý," vece Leicester, "a znenávidíte práva pohostinnosti, jež mi brání, abych vás dal potrestati. Chci znáti vaše jméno!"

"Edmund Tressilian z Cornwallu, odvětil zakuklený. "Byl jsem čtyřiadvacet hodin slibem zavázán k mlčenlivosti, lhůta ta již vypršela; nyní smím mluvit, a chtěje býti k Vaší Urozenosti spravedlivým, obracím se nejprvé k vám."

Ustrnutí, jaké se Leicestra zmocnilo, uslyšev jméno z úst člověka, jejž pod sluncem nejvíce nenáviděl a jímž se hluboce uraženu býti domníval, ochromilo jej tak, že stál jako přimrazen; nemohl se však tak mocně hádati po sobě, jakou cítí pocestný v poušti, trápen ukrutnou žízní, po vodě. Snažil se mít tolik rozvahy a sebevlády, aby nějakou lhostejnou odpověď na místě neprobídl, ani se opovažuje ještě nyní, když už v takové hoře a svízeli jej připravil, k němu s drzou důvěrou přistoupiti. Uvážil si ale, že každou snůnku pohnutí otiskují, aby celý skutek Tressilianův prohlédl a své maty se ujistil, tázal se potlačeným vášní svírajícím hlasem: "A jeho si přál pan Edmund Tressilian odeme?"

"Spravedlnost," odvětil Tressilian klidně, ale svědě.

"Spravedlnost," opakoval Leicester, "dostane se mnou kohkoli mu s vy, pane, můžete dokonce na mne spoléhat, že se vám ji dostane."

"Nemohu také od vaší ctnostné úcty k Bohorodici jiného očekávati," odpověděl Tressilian; "ale záležitost ta je neodkladná a proto musím s vámi ještě dnes mluviti. Mohu vše v komnatách vašich očekávati?"

"Nikoliv!" vece Leicester klidně; "nikoliv pod střechou, a tím méně pod mou vlastní — setkáme se pod širým nebem!"

"Jste nepokojný anebo jste nevěrný, mylordě, ačkoli nemáte k tomu příčiny. Místo jest mi lhostejné, jen když mi dopřejete, bych mohl s vámi při hodiny rozmlouvati."

"Myslím, že kratší doba také postačí," odvětil Leicester. "Čekejte na mne u vchodu libovadlu, až se královna do svých komnat odebere."

"Jsem spokojen," pravil Tressilian, vzdáliv se; Leicestrovu duši pak pojala takási šílená rozkoš.

"Nebe," pravil, "jest mi příznivo a vydalo nečemníka, který na mne takovou hanbu uvalil — mně takových úzkostí připravil, v moji moc. Nebudu již déle osud proklínati, když mi poskytl prostředků, jimiž mohu zlou lest hanebníkovu vypátrati, jej usvědčiti a hned potrestati. Nyní však musím spěchati ku svému úřadu! — Neklesnu více pod jeho tíží, neb nejdéle o půl noci ukojím pomstu svou!"

Zabývaje se těmito myšlénkami, spěchal množstvím lidu z cesty netivě mu ustupujícího, a zaujal znovu své záviděné a obdivované místo po boku panovnice své. Avšak zajisté by mu byl nikdo nezáviděl, kdo by byl mohl nahlédnouti v srdce toho za šťastného pokládaného milostníka, kdo by byl spatřil to falší obtížené svědomí, kdo by byl seznal všechny ty děsné myšlénky o lásce, otížadosti zmařené, o žhoucí pomstě a zamýšlené ukrutnosti, kdo by byl viděl ty vášně v nitru jeho jak černé duchy jednu na druhou se shromažďící! Kdo by si byl přál býti na místě Alžbětina milostníka? kdo by byl po tom zatoužil, za těchto okolností býti pánem na hradě kenilworthském? A nová muka očekávala ho, jakmile se k Alžbětě dostavil.

"Přicházíte právě v čas, mylordě," pravila královna, "abyste rozepří mezi námi dámami rozhodl. Sir Richard Varney žádal o dovolení, aby směl zámek se svou chorou manželkou opustiti, a jelikož prý již vaše svolení má, nechci i já mu v tom zabraňovati. Věru nemáme úmyslu, abychom jej v plnění povinností jeho k ubohé mladé paní zdržovali — ale vězte, že sir Richard Varney ve svém neštěstí v kruhu Našich dám tak živě se bavil, že se hraběnka Rutlandová domnívá, že on ubohou šílenou svou ženu dále nepovede než k prvnímu rybníku, kamž ji uvrhne a pak vesel jakož to vdovec se vrátí. Co tomu říkáte, mylordě? Viděli jsme Varneye ve dvou neb ve třech rozličných podobách; vy však musíte vědět, která jest jeho pravá, a zdali není schopen toho, spěchati takový šibalský kousek na své manželce."

Leicester byl v rozpacích, avšak nebezpečí nalehalo a odpověď byla nezbytna. "Dámy" odvětil, "soudí jednak příliš nepříznivě o svém pohlaví, domnívajíce se, že by takového osudu zasluhovaly, a jednak přiliš špatně o našem, myslí-li, že bychom bez příčiny s nimi tak krutě mohli zacházeti."

"Tu to máte, moje dámy," vece Alžběta, "jako ostatní jeho pohlaví i on omlouvá ukrutnost mužskou našimi slabostmi."

"Prosím, milostivá paní, neraďte říci našim," odvětil lord; "mluvil jsem toliko o nižších osobách, jako o menších hvězdách, jejichž dráhy jsou nejisté; když by však oživlí se slunci nebo Alžbětě nestálost vytknouti?"

Na to se stal hovor méně nebezpečným a Leicester při vší své ráznosti pokračoval ve vtipkování.

Alžběta se s ním tak příjemně bavila, že byla pálce již dávno na hrudní věži odbila, když teprve společnost opustila, což bylo při její klidném a pravidelném živobytí neobyčejno. Její odchod byl, jak se samo sebou rozumí, pokynutím, aby se celá společnost rozešla a do komnat svých k odpočinku se odebrati o zábavách minulého dne jakož i o nastávajících, dne příštího snila. Nešťastný velitel hradu vzdálil se s myšlénkami snadu jinými. Rozkázal doprovázejícímu jej sluhovi, aby Varneye ihned do jeho komnaty poslal. Avšak posel se v malé chvíli vrátil oznamuje, že sir Richard Varney před hodinou v průvodu tří osob, z nichž jedna na nosítkách se nalezala, hrad snídaní vrátky opustil.

"Jak mohl hrad opustiti, jsou-li nosní strážce rozestaveny?"

"Udal strážci platné důvody, jak jsem slyšel," pravil sluha, "a ukázal pes i pečetní prsten Vaší Milosti."

"Dobře, dobře!" odvětil hrabě, "měl příliš na spěch — zůstal zde někdo z jeho služebnictva?"

"Michala Lambourna nebylo lze při odjezdu sira Richarda Varneye nalézti, což ho velice mrzelo; avšak viděl jsem ho již koně sedlati v úmyslu, že svého velitele dohoní!"

"Nechť přijde ihned nahoru," pravil Leicester, "mám na nějaký rozkaz s sebou."

Sluha odkvapil a Leicester přecházel zatím hluboce zamyšlen po pokoji.

"Varney je přec až příliš horlivým v mé službě — domnívám se, že mne miluje — avšak on má též své vlastní záměry, od nichž neupustí, pokud je neprovede. Jsem-li povýšen já, bývá povýšen i on, a proto objevil se tak ochotným, odstraniti všecky překážky, jež mezi mnou a důstojností panovničinou stojí. Nechci se sice tak snížiti, abych tuto hanbu snesl — má býti potrestána — avšak s větší rozvahou. Čím teď již jakousi předtuchu, že ukvapené jednání peklo v srdci mi rozžehne. Nikoliv, jedné oběti jest prozatím dost, a ta mne již očekává!"

Usednuv ke stolku napsal rychle následující slova: "Sir Richarde Varney! Rozhodli jsme se provedení úkolu Vám svěřeného odložiti, a poroučíme Vám, abyste v záležitosti hraběnky se týkající žádných rozhodných kroků nepodnikal, dokud se Vám dalších rozkazů nedostane! Taktéž Vám poroučíme, abyste se ihned do Kenilworthu vrátil, jakmile svěřenkyni svou do bezpečných rukou odevzdáte. Bylo-li by k tomu delší doby potřebí, než se domníváme, tedy pošlete Nám po jistém poslu pečetní prsten zpět, ať ho potřebujeme. Očekávajíce přesné vyplnění Našich rozkazů a poroučejíce Vás v ochranu boží, zůstáváme blahosklonně Vaším dobrým přítelem a velitelem,

R. Leicester.

Dáno na hradě Kenilworthu dne 11. července léta Páně tisícího pětistého a sedmdesátého pátého."

Když byl Leicester list ukončil a zapečetil, vstoupil Michal Lambourne uvedlen byv sluhou. Na nohou měl vysoké boty až nad kolena a oděn byl v jízdný plášť, uprostřed těla širokým řemenem stažený; na hlavě měl vydrovku.

"Jakou službu zastáváš?" tázal se hrabě.

"Jsem štolbou u štolby Vaší Milosti," odpověděl Lambourne s obvyklou svou drzostí.

"Můj svůj nestydatý jazyk na uzdě," pravil Leicester; "vtipy, které se hodí u přítomnosti sir Richarda Varneye, nehodí se u mne. Jak brzy hodláš dohoniti svého pána?"

"Za hodinu dobré jízdy, když to muž a kůň vydrží," pravil Lambourne změniv úplně drzost v nejlubší oddanost.

Hrabě změřil jej pohledem od hlavy k patě.

(Pokračování.)

Vinen bezpráví.

Někteří lidé mají zvyk považovati dobré léky za stejné s mnohými "patentovanými medicinami" a tu jsou vinými bezpráví. Jsou některé oznamované léky, které jsou cenými a jedním z takových jest — Hop Bitters. Pisatel měl příležitost užívati Hop Bitters právě v takovém poměru jako je většinu roku v Bay City a shledal že jsou spolehlivé a zaslouží to, co se o nich tvrdí. — *Tribune.*

Brownovy rostlinné játerní pilulky, jsou jistým lékem pro nedužky jater, zkrpy a žlučnost. Na prodej u všech lékárníků v Omaha Nebraské.

WESTERN HORSE & CATTLE INSURANCE COMPANY
(Západní, koně a dobytek pojišťující společnost.)
OMAHA, - - - NEBRASKA
Kapitál $100,000.00.
Pojišťuje koně, mezky a dobytek proti ztrátě následkem, nemoci neb krádeže. Jednatelství ve všech okresech ve státu. Píšte si o místečko.

DEWEY & STONE.
Nejstarší a největší závod truhlářský v Nebrasce.
Farnham ulice, mezi 11 a 12. - - - - OMAHA.

Nejlevnější lze koupiti
rozvod latovo v trávové zmíli pro síry, sobolí kožky, vaječ

MORRIS ELGUTTER
roh 10 a Farnham St. - OMAHA, NE
12.) Český od vaš Josef Sámec.

A. POKORNÝ.
Ben 1308 a Jones ulice, OMAHA, N
Český řeznik.
Prodává maso všeho druhu vždy tak levně k lokálu v městě.
Hotoví a prodává ve velkém i m každodenně čerstvé vůty, a N. B. vídeňsk rohlíky. Objednávkám z venkova zvláštní zornost se věnuje.

NEW YORSKY OBCHOD ODĚVNÍ
1309 Farnham ulice. (Kde býval Max Mayer.)
Mají stále v zásobě nesmírné množství
Oděvů pro pány, hochy i dě klobouků, čepic a výpravného zboží pro pány.
Ceny vždy nejnižší. Přijďte a prohlédněte naše zboží a ceny.
H. M. & M. PEAVY.
1309 Farnham St. - - - [46 lr] - - OMAHA, NEB

A. ROSENBERY & BRO.
Kontraktoři na stavbu domů všech druhů. Vyrábí též
Okna, dvéře, okenice atd.
Prodávají přímo z vlastního dvora.
roh 15té a Marcy ul. · OMAHA, NEB
Od dovozu čerstvé Dava v vlastní dvory vedle dílen v 15 ulici. [49

Velký západní oděvní sklad
M. HELLMAN & CO.
Prodávají nejlevněji, proto že kupují levněji, totiž ve větším množství než kdokoliv jiný v městě.
Českým zákazníkům zvláštní pozornost se věnuje.
1301 — 1302 Farnham ul. roh 13té - - OMAHA, NEB.

Metzův pivovár,
—v—
OMAHA, NEBRASKA
Vyrábí vyhlášený a po celém západě za nejlepší uznaný "Metzův Ležák"
Objednávkám v městě a na venkově věnuje se veškerá pozornost.
BRATŘI METZ.

E. MORONY.
Obchod komisionářský
s plodinami všeho druhu. Za máslo a vejce platí nejvyšší ceny.
309 So. 13th St. OMAHA, NEB.
Odporučení: State Bank; Whitney, Clark & Co.; Steele, Johnson & Co.; Tootle Maul & Co [49 1r]

U.S. Depositní bank.
—PRVNÍ—
Národní bank
V OMAHA.
Nejstarší závod bankovní v Omaha
Kapitál a záloha přes $300.000.
DIREKTOŘI:
Herman Kountze, prosident; H. W. Yates, pokladník;
Augustus Kountze, náměstek; A. J. Poppleton, právní zástupce.
Tento bank přijímá vklady v jakémkoliv obnosu.
Platí úroky z uložených peněz.
Vydává směnky na San Francisco a všechny hlavní města Spoj. St. jakož i na Vídeň, Prahu všechna hlavnější města Evropy.
Prodává přepletní listky pro vystěhovalce na parní lodi Cunard.

J. S. Panter & Co.
LÉKÁRNÍCI.
roh 12 & Douglas ul.
OMAHA, NEB
Úplná zásoba čistých léků a toalet ních a ozdobných předmětů vždy na skladě.
Recepty pečlivě se připravují.
Český klerk, pan Frank Mare poslouží ochotně všem krajanům. 29

W. H. C. STEPHENSON
LÉKAŘ.
Office 522 11tá ulice roh Jackson.
Nemocní se bez odkladu navštěvují, ve dne neb v noci. (15,1m.z.)

Čechův domov!
V OMAHA.

PAN DRŠŤIČKA: —"I pondrav tě Bůh Nováčku, jak se dáš?"
PAN NUDLIČKA: —"Ale hrachu ale! Při tě dráhotě fl... nemajíte pořád ní stravní dům, kde by se mohl do syta a dobře najísti."
PAN DRŠŤIČKA: —"Vždyť, to je pro to, že nařízek PO KROK ZÁPADU a severě, že starý Kuceva je dosud v
Omaha a dělí stravní dům, kde lze "po krátkém" žíti, proto že kuřečka správní v kuchyni vede a tomu rozumí."
"Moudrému napověz."
Roh 13 a Leavenworth ul.
T. Kuderny,
OMAHA, - - NEB.

AUGUSTUS WEISS
Jednatel pojišťovací.
Zastupuje následující společnosti

La Confiance z Paříže,	kapitál	$9,600.0
North German z Hamburku	"	2,500.0
Glen Falls, New York	"	1,000.0
Star Fire Ins. Co.	"	700.0
Mercantile F. & M. Boston	"	800.0
Milwaukee Mechanics, Wis.	"	600.0
Rochester German	"	600.0
German of Freeport, Ills.	"	600.0

Chas. KAUFMAN, správcový jednatel. [32

Wittigova pivnice
ED. WITTIG, majitel.
Farnham ul. mezi 10&11
Kuželníky.
kulečníky a biliárv
NEJJEMNĚJŠÍ DOUTNÍKY A LIKÉRY

Nejlepší a nejlevnější
GROCERIE
PRODÁVÁ
Geo. Schmid,
na rohu 13 a Howard ul
OMAHA, NEB.
Krajany své obslouží vždy ochotně a zpolehlivě
český prodavač
a zaručuje všem úplnou spokojenost ve všech případech. Přijďte a přesvědčte se, že máme nejlepší a nejlevnější zboží a nejochotnější obsloužení. (od 1z

JNO. C. JACOBS.
Pohrobník.
263 Farnham St.

HOTEL GARNI.
ED. KREISSMAN, hostinský.
Desátá ulice, - - Omaha, Neb
Naproti U. P. nádraží.
Restaurant.— Jídla v každou hodinu.

Opera House Drug Store.
SCHROTER & BECHT,
Lékárníci a lučebníci.
15. ul. sev. ved. Boydova op. domu
OMAHA, NEB.
Recepty pečlivě se vyhotovují. Českým zákazníkům veškerá pozornost se věnuje. 49

MAX MAYER & BRO.
velcí klenotníci a
obchodníci v hudebních nástrojích.
MAX MAYER & CO.
velkoobchodníci s tabákem
doutníky, dýmkami, střelivem atd.
[1 lr.] OMAHA, NEBRASKA.